

LA BIBLIOTECA DELS RECORDS OBLIDATS

El telèfon va sonar. Era el meu avi preocupat perquè la meva àvia havia tornat a perdre's. Cada cop soc més conscient que la malaltia de la meva àvia avança sense parar.

Hola, em dic Lucía, tinc 11 anys i aquesta és la meva història.

Era un 3 de febrer de 2025 i, com cada matí, la meva mare em va despertar amb la llista de reproducció de *Spotify* que jo li vaig fer. A l'hora d'esmorzar, vaig posar a les meves youtubers preferides, però la meva mare va canviar de canal per a veure les notícies. Em va cridar l'atenció un equip de noies científiques que investigaven sobre la malaltia de l'Alzheimer.

El dia a l'escola va passar ràpidament, vam començar a practicar la batucada de Carnaval, però jo no podia treure'm del cap les imatges d'aquella notícia. Quan vaig arribar a casa vaig agafar l'ordinador i em vaig posar a investigar aquelles dones.

Vaig trobar el seu web i vaig veure que hi havia un codi QR. El vaig escanejar i, de cop i volta, va aparèixer un títol que em va cridar molt l'atenció: "LA BIBLIOTECA DELS RECORDS OBLIDATS". A sota d'aquelles misterioses paraules hi havia unes instruccions:

- 1-Agafa aquella persona que estimes i vols que recordi la seva vida.
- 2-Ves al Parc Sanitari de Sant Joan de Déu i busca un fil rosa per les parets.
- 3-Quan el trobis, segueix-lo.
- 4-Quan acabis el camí, trobaràs un mur amb una aspiradora dibuixada. Atura't al davant i digues ben fort el nom de la persona a qui vols fer recordar.
- 5-Deixa't emportar per la màgia.

Al cap d'una setmana la meva àvia va venir a casa meua i jo li vaig proposar d'anar a fer una volta. Ella va dir que sí, perquè com havia d'anar sempre amb algú que l'acompanyés li va agradar la idea.

Vam arribar al Parc Sanitari de Sant Joan de Déu i vam començar a observar unes parets dibuixades per artistes de Sant Boi. D'un dels dibuixos sortia un fil rosa que anava des de la paret fins a terra, iniciant un camí.

Durant el camí la meva àvia i jo vam estar parlant i li vaig fer unes preguntes.

-laia, recordes aquell viatge que vam fer a Altafulla? - li vaig preguntar.

-No, no el recordo. - em va respondre.

-laia, què era el que més t'agradava fer de petita? - vaig continuar.

-Pintar i anar a l'escola, però no em deixaven anar perquè havia de treballar. - responia la meva àvia amb la veu entretallada.

Sense adonar-nos-en vam acabar el camí, i com bé deien les instruccions hi havia dibuixada una aspiradora amb un fil rosa a la paret.

Vaig dir el nom de la meva àvia "Elena Vílchez" i, de sobte, l'aspiradora que hi havia a la paret ens va absorbir.

No m'ho podia creure! La meva àvia i jo estàvem a "LA BIBLIOTECA DELS RECORDS OBLIDATS"!

Vaig estar mirant totes les prestatgeries i vaig trobar el llibre de la vida de la meva àvia. Quan el vam obrir, la meva àvia no va poder evitar emocionar-se veient totes aquelles fotos de la seva vida. Junes vam riure, vam plorar, vam somriure. Quan vam arribar a l'última pàgina estava en blanc, fins que, de sobte, es va començar a dibuixar tota l'aventura que havíem viscut juntes. Li vaig fer una abraçada ben forta i vaig poder notar com el seu cor batejava. Abans de marxar li vaig dir:

-laia, potser tu t'oblides de mi, però jo mai no m'oblidaré de tu.

Lucía Palma Barba